

במדינה

הוא הצליח יותר כאשר תבע להחליף את הדגל הלאומי המיושן והדהוי בתחנת הגבול ראשיהניקרה בדגל חדש. אך כאשר הציע, למשל, כי למשחתת ה- מצרית הלכודה איבראהים אל-אואל יתנו את השם אברהם אבינו, התעלמו מדעתו, נתנו לה את השם חיפה. כך קרה עם א/ק שלום ז"ל. בן-צבי הציע את השם שלמה המלך.

כאשר נפטר יצחק בן-צבי, לפני ארבע שנים, ממחלת הסרטן, היו מילותיו האחרונות אלוהים! אלוהים! ישראל! יחד עמו ירדה לקבר תקופה שלמה של ראשונים, שלא היו אנשי העולם הגדול, אך מקומם הכירם מאד בעולם הקטן של ארץ-ישראל.

* יותר הצלחה היתה לנשיא המנוח עם לוי שקולניק — שקיבל ממנו את השם אש"כ, כול, ועם פרופסור (מכון וייצמן) אהרון קצלבסקי — שקיבל ממנו את השם קציר.

הטיל הנשיא וטו: "בית הנשיא הוא לא פולי-ברזר — כאן לא יתנשקו". החלום של בן-צבי, אותו לא הגשים, היה כי קיסר חבש יבקר בירושלים ואו יגיש לו מגילה ובה 11 פסוקים מן התנ"ך בהם מסופר על ביקורה של מלכת שבא אצל שלמה המלך. בן-צבי רצה להסביר לנגוס כי "זהו מתנה מהסכתא שלו".

מיושן ודהוי. על משקלו האמיתי של נשיא במדינת ישראל יכולה להוכיח העובדה כי על התפטרותו של פינחס לבון מ-תפקיד שר-הבטחון, בחורף 1955, נודע לבן-צבי מן השידור בקול-ישראל.

בדיוק כך קרה בעת מיכצע סיני, אם כי לאחר תחילתו החלו להעביר לנשיא דו"ח שוטף, לאחר המעשה.

הנשיא נפגע מאד. אבל אפילו בעניין פחות בהרבה, כמינוי קונסולים, לא נאותו להיוועץ בו מראש.

מוזן

גם

פלפל

גם

קינמון

משק הצורך בשנה 2500 טון רסק עגבניות, 3100 טון דגים מעושנים, 3200 טון חמאה (18 אלף טון מרגרינה) צריך גם לייצר מוזן זה (או לייבא אותו).

המשק הישראלי מייצר את רוב מוזנותיו. הוא הגיע בשנה שעברה לתפוקה מקומית של 1500 מיליון לירות בכמות מפעלי מוזן, בהם הועסקו 32 אלף עובדים.

אלה התפזרו במפעלים גדולים וקטנים. אם היה זה באחד משני מפעלי הסוכר (ה-מייצרים ביחד 37 אלף טון), או באחד משני מפעלי המלח (35 אלף טון). הם ייצרו, בין השאר, 44 מיליון ליטר משקאות קלים, 9500 טון גלידה ושלגונים, 4200 טון ריבה, 2000 טון חתינה ו-17000 טון חלודה.

כפי שמוכיחים סיכומי משרד-המסחר-והתעשייה, נעו גלגלי המוזן בשנה שעברה, למרות המיתון: 12 מפעלים הפיקו איטריות, 16 — ביסקוויטים, 22 — ואפלים.

מפעלים אחרים דאגו לכך שהמוזן לא יהיה תפל. הם טיפפו 170 טון פילפל שחור, 80 טון פפריקה, 20 טון קינמון.

חולדות

אלוהים!

אלוהים!

ישראל!

כאשר בחרה הכנסת, בדצמבר 1952, בי יצחק בן-צבי לנשיא השני של מדינת ישראל, הוא היה בן 68. היה לו זוג נעלים אחד בלבד, מעולם לא היה לו שעון-יד. בשר-עוף היה אוכל בידים, ובדירתו לא היה מקרר חשמלי (כשהודיעו על בחירתו, מילאו את האמבטיה בבית בגושי קרח, עליהם קררו את בקבוקי המשקה למברכים).

זה לא מנע את התרומותו של רומן-אהבה עז בין העם לנשיאו, משך 11 שנות כהן-ותו. הוא היה איש צנוע, פשוט, עניו, עממי ונעים-הליכות, שלא ידע להעמיד פנים ("מדוע יש צורך בתזמורת ב-32 כנרים?") שאל כאשר ביקר לראשונה בחייו בקונצרט) והיה מאושר כאשר בבחירה לתקופת כהן-ותו השנייה הצביעו בעדו 76 ח"כים. כי זה היה בדיוק מניין האותיות בעד.

ערבית ותורכית. רבי-סרן יוסף כ"ר מל בן 28, שקיבל ביום חורף ירושלמי את ההוראה להיות שלישי הנשיא השני, רשם משך 11 השנים הכאות (בהן גם עלה לדרגת אלוף-מישנה) אלפי דפי יומן, שקטעים נבחרים מהם פורסם השבוע בספר יצחק בן-צבי, מתוך יומן בבית הנשיא (הוצאת מסדה, 203 עמ').

בספר רבי-העניין וגדוש הפרטים שירטט כרמל את התמונה של הנשיא איש-העם. בי עת מסעות וסיוור בארץ היה אורח לשיד בערבית ובתורכית; עם אלמנת הנשיא ה-ראשון, ורה וייצמן, אהב לדבר ברוסית; לכוני יהודי מנהיג הוכיח כי השם יהודי מופיע בספר ירמיהו, ולנכדותיו היה מחבר חרוזים מיוחדים לנירו האכילה ("מי שאר כל מלפפון — יקבל אוירון!").

למרות שכוחו לא היה חזק בשתיית שמ"פנייה (אפו היה פורח למחרת), היה לו מיבחר של כשרונות אחרים. בעת חופשה, בגיל 70, בהרי זכרון-יעקב, הוא ניצל את הזדמנות ויצא למיטחה (התוצאה: כל המ"ש שת הכדורים במטרה). הוא התנגד להעלאת משכורתו ושנא ביובו ("מה צורך יש ב-מישמר הכנסת?") והוא גם אישר את ה-מתנה הסטנדרטית לביקוריו הממלכתיים כי חויל: שעון ועליו סמלי 12 השבטים.

"מתנה מהסכתא." לעיתים היתה ה-אוירה בבית הנשיא ורעייתו, רחל ("הקוסמ" טיקה שלי: הרוח והשמשי"), קצת ירחמי-אלית. שר-התחבורה דיווח לנשיא כי "עדיין אין באפשרותנו לייצר קטרים" וכאשר רינה ניקובה הופיעה עם להקתה לערב ריקודים תנ"כיים בבית הנשיא, והריקוד האחרון היה צריך להסתיים בנשיקת הרקודן לרקדנית,

בדיסקוסק

היא נערצת על הכל עם מוסיקת הרקע של התזמורת האנגלית משמשת טוויגי ה-ישראלית כסמל חי של לונדון-העליוה.

בעיקר רומנים על רופאים, או על אהבה. דיסקוסקים היא לא כל כך אוהבת, לכן היא לא מבלה בהם הרבה זמן. "רק ארבע פע"מים בשבוע", היא נשבעת, בשום אופן לא יותר. "אני הולכת פשוט בגלל שאני אוהבת שיראו אותי. כולם מסתכלים עלי ואומרים לי כמה שאני דומה לטוויגי. ואם כולם אר-מרים אני יודעת שזה נכון."

אבל היא לא תשלח את עצמה לתחרות-מלכת יופי. "אני יודעת שאני לא מכווערת, ויש לי פנים בסדר גמור, אבל הגוף הוא לא בשביל זה."

לפני כן היא הצטערה על זה, אבל עכשיו כשהיא מצאה לגופה יעוד היא יודעת שהכל היה רק לטובה. היא למדה ציור אופנה בזלתה היא תופרת לעצמה שמלות קצרות, ויוצאת איתן לרחובות כדי שכולם יראו. וכולם רואים.

רק שהאבא שלה, שהוא בעל תחנת נור-ניות, טוען שהיא מראה יותר מדי ומבקש אותה, כל פעם מחדש, להיזהר.

הוא אבא טוב, והוא לא שומר עלי כל כך חזק כמו ההורים של החברות שלי, היא אומרת. "הוא רק מבקש ממני לא ל-התפרפר ולא לעשות בעיות ולצאת לבלות רק עם בחורים הגונים וטובים."

בבית

מאחורי קיר מסובץ בטוויגי השניה האורגנילית, היא נחה בפיוטס רגליה הארוכות, האפייניות.

לפני שבוע אספה דליה לירה לירה כדי לרכוש את חדש

אך בעיקבות הפירטום ב,הטולם הזה" היא מקבלת

אף חנינם

זוכרים את הכתבה מהשבוע שעבר, על דליה להב, השחקנית היפה, שכל ידידה אוספים כסף כדי שתוכל לקצר את האף? כשהיא ראתה את הרשימה ב,העולם הזה" היא ניבהלה מאד, כי חששה שאחרי זה כבר לא יתנו לה לירה פה ולירה שם בשביל השיפוצים. אבל לכתבה הייתה תוצאה לא צפויה: מיד אחרי הפירטום התקשר איתה ד"ר שמריהו חייט, מנתח-פלסטי מהולל שהעביר תחת סכינו את אפיה של רוב נערות הזוהר במדינה, וגרם הנאה רבה לצופי הקולנוע, שראו את אפה של גילה גולן, אחרי שעברה את טיפולו של הדוקטור — והציע לה לערוך ניתוח שלם — חנינם. מה שמראה שבלי עזרת אף אחד — קשה לקבל אף יותר נחמד.